

Bog je povelical sv. Frančiška z nebroj čudeži, ki so se zgodili na njegovem grobu, in je blagoslovil njegov red, ki se je razširil po vsem svetu. Bog je poplačal ponižnost Frančiškovo tako, kakor le On more in zna —

Bližajo se božični prazniki, bliža sveta noč. Postavljali boste jaslice tudi vi, otroci. Prav! Le postavite jih, prav lepo jih sestavite! Pa pokleknite pred betlehemsko Detece, ki je v svoji ponižnosti prišlo na naš svet — iz zlatih nebes v dolino solzâ in bridkosti — pokleknite prednje, darujte mu svoje srce z vsemi željami, z vsemi nadami, z vso ljubeznijo. Pa ga prosite: »O božje Detece, ti najlepši zgled ponižnosti, daj, da ostanem s tvojo božjo pomočjo vedno ponižen in pohleven. Naj nikoli ne pride v moje srce grdi napuh, ki je začetnik vseh grehov, vseh napak. In če ne morem v ponižnosti doseči tvojih izvoljencev. sv. Alojzija, Stanislava, Frančiška, posebno pa tvoje blažene Matere, daj, da jim bom vsaj vedno bolj in bolj podoben.«

Ko bo božje Detece videlo vaše ponižno srce in vaše goreče prošnje — o, tedaj bo gotovo blagoslovilo vašo mlada srca.

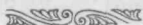
O daj, blagoslovi, Detece betlehemsko, našo mladino in ohrani jo na poti svete ponižnosti. J a k. S—l i č.

»Meni nič ne pomaga!«

Izmed 12 tisoč vojakov, ki so meseca avgusta v Lincu prejeli škapulir Matere božje, jih je bilo le malo, ki so se pomišljali, bi ga li vzeli ali ne. Nekdo je bil še celo vidno v zadregi, ko so mu ponudili to blagoslovilo ter ga je zavrnil, češ: »Saj mi itak nič ne pomaga, ker sem starokatoličan.« Čisto mirno mu reče nato dama, ki mu je ponudila škapulir: »Le vzemite, le! Naša ljuba Gospa bo tudi vas varovala.« Vojak vzame ter gre v vojašnico. Malo dni nato sta se vojak in ta dama zopet sešla, in sicer v cerkvi. Po službi božji pravi vojak: »Tisočkrat vam Bog povrne, da ste mi izročili škapulir! Od takrat mi ni bilo več prestat brez prejšnje vere, ki sem se ji izneveril vsled kljubo-

vanja. Tudi svojcem sem na dom pisal; vsi so se povrnili v naročje sv. katoliške Cerkve. Z mirno vestjo grem sedaj na vojsko. Kamen, ki me je dolgo tlačil, se mi je odvalil od srca. Ta milost mi je došla po škapulirju Matere božje!»

Dopis.

Marijin vrtec v Žužemberku.

Otroci, vam pa nekaj ni znano. »Kaj pa?« nas zvedavo povprašujete. To, da imamo tudi v Žužemberku obleni Krki na Dolenjskem Marijin vrtec. »Tega pa zares nismo vedeli.« Sedaj pa veste, kajne. Vrtec naš je mlad. Šteje komaj dve leti in pol. Rožic raste po gredicah okoli 140: dečkov in deklic. Kakšne so te rožice, bi še radi zvedeli! Vsakovrstne so. Veliko jih je prav lepih, veliko otrok je prav pridnih. Druge so pa manj lepe; menim: nekaj otrok je manj pridnih. Grdih, ovenelih rožic pa pri nas nočemo. Saj tudi vaša mati gredo na vrt in populijo plevel in grde cvetice in vse vkup pomečejo vun iz vrtca. Kdo bo pa to gledal po gredicah! Sicer izgleda cel vrtec grdo, in plevel zaduši še lepe rožice povrh. Tako tudi pri nas nekatere otroke kar izbrišejo iz Marijinega vrtca. Katere pa? Take, ki doma venomer starše jeze, ki so poredni, ki nočejo hoditi v cerkev, ali se večkrat v cerkvi slabo obnašajo, ki se v šoli nočejo učiti krščanskega nauka in se nič ne poboljšajo.

Pridni bodite torej, da še vas vun ne zmečejo. To bi bila sramota za vas. Posebno še k sv. obhajilu radi hodite. Pri nas gremo vsak mesec. Nekateri še večkrat. Precej je tudi takih, ki bi le potem šli večkrat, če bi šla še posteljica z njimi. Pa noče.

Shode smo imeli letos ob počitnicah tri. Vsakikrat smo slišali lepe zgodbe, molili za vojake in za mir in bili tudi nekoliko pokregani.

Danes bo dosti. Pa še drugič kaj.

A. H.

